

Ek Naī Shuruaat

Taurait : K̄hilqat 8:1-22

Allaah taa'alā Nuh^(a.s) ko, aur unke saath jo kashtī par jaanwar the, unko bhuḷā naheen thā. Allaah taa'alā ne zameen ke upar hawā chalaā aur saarā paanī zameen ke aṅdar jaanā shuru ho gayā.⁽¹⁾ Baarish pahale hī ruk chukī thī aur zameen se paanī nikalnā baṅd ho gayā thā.⁽²⁾ Zameen par jo paanī jamā thā usko neeche jaane me ek sau pachaas din lage aur tab paanī itnā kam ho gayā ki kashtī waapas zameen par ā gaī.⁽³⁾

Saatweñ maheene ke sattarweñ din Nuh^(a.s) kī kashtī Āraaraat ke ek pahaaḍ par jā rukī. (Baarish ke shuru hue ab tak paanī maheene ho chuke the.)⁽⁴⁾ Paanī kā zameen ke aṅdar jaanā chaalu rahā aur dasweñ maheene ke pahale din pahaaḍoñ ke uprī hisse nazar āne lage.⁽⁵⁾ Chaalees din ke baad Nuh^(a.s) ne kashtī kī khiḍkī ko kholā jo unhone banaā thī aur⁽⁶⁾ kawwe ko baahar bhejā. Wo zameen ke sukhne ke iṅtazaar me āsmaan par chakkar lagaane lagā.⁽⁷⁾

Nuh^(a.s) ne ek kabutar ko bhī bhejā ye dekhne ke liye ki wo sukhī zameen ḡhūṅḡh paatā hai yā naheen. Wo jaannā chahte the ki kyā zameen abhī bhī paanī se bharī huī hai?⁽⁸⁾ Kabutar ko āraam karne kī jagah naheen milī kyūnki paanī ne abhī bhī zameen ko ḡhak rakhā thā islie kabutar kashtī par waapas ā gayā. Nuh^(a.s) ne kabutar ko waapas pakaḍ ke aṅdar biṅhā diyā.⁽⁹⁾ Nuh^(a.s) ne saat din ke iṅtazaar ke baad kabutar ko phir bhejā.⁽¹⁰⁾ Us dopahar kabutar waapas āyā aur uskī choñch me zaitun kī taazā pattiyāñ theen. Nuh^(a.s) ye samajh gae ki zameen par sukhī jagah ab maujud hai.⁽¹¹⁾ Saat dinoñ ke baad Nuh^(a.s) ne kabutar ko waapas bhejā lekin is baar kabutar waapas naheen āyā.⁽¹²⁾

Us waqt Nuh^(a.s) kī umr ḇah sau ek saal thī. Unhone nae saal ke pahale din kashtī kā darwaazā kholā aur dekhā ki zameen sukh gaī thī.⁽¹³⁾ Dusre maheene ke sattaeesweñ din zameen bilkul sukh chukī thī. (Is baaḍh ko shuru hue ek saal aur das din guzar gae the.)⁽¹⁴⁾ Tab Allaah taa'alā ne Nuh^(a.s) se kahā,⁽¹⁵⁾ “Kashtī ko ḇhoḍ do aur apnī beewī, beṅoñ, aur unkī beewiyōñ ke saath baahar chale jao,⁽¹⁶⁾ aur un jaanwaroñ ko bhī baahar le jao jo tumhaare saath kashtī par haiñ, har tarah kī chiḍiyāñ aur har tarah ke chalne aur reṅgne waale jaanwar. Ye jaanwar apne jaise paidā kareṅge aur zameen ko ābaad kar deṅge.”⁽¹⁷⁾

Nuh^(a.s) apnī beewī, beṅoñ, aur unkī beewiyōñ ke saath kashtī se baahar āe.⁽¹⁸⁾ Saare reṅgne waale, chalne waale jaanwar, aur saarī chiḍiyāñ ek-ek kar ke kashtī se baahar ā gae.⁽¹⁹⁾ Tab Nuh^(a.s) ne ek k̄haas chabutrā banaayā aur kuch paak chiḍiyōñ aur jaanwaroñ ko us chabutre par qurbaan kiyā aur bhunā huā gosht Allaah taa'alā kī shaan me pesh kiyā.⁽²⁰⁾ Allaah taa'alā ne qurbaanī ko qubul kiyā aur kahā, “Maiñ ab zameen ko iṅsaanoñ kī wajah se tabaah aur barbaad naheen karuṅgā, chaahē unke dil bachapne me hī kyūñ nā bure ho jaaē. Maiñ ab zameen par jaandaar cheezoñ ko barbaad naheen karuṅgā jaisā maine ab kiyā hai.⁽²¹⁾ Zameen jab tak baaqī hai tab tak us par fasal lagaane aur kaaṅne kā mausam hogā. Zameen ṅhaṅḍī aur garm rahegī, sardī aur garmī kā mausam hogā, din aur raat hoṅge.”⁽²²⁾